

Nazwa instytucji

Książnica Cieszyńska

Tytuł jednostki/Tytuł publikacji

Układ między Polską a Niemcami w przedmiocie granicznych dworców przejściowych z obustronną rewizją celną i paszportową oraz w przedmiocie praw i obowiązków urzędników zatrudnionych przy uprzywilejowanym ruchu tranzytowym i przy sąsiedzkim ruchu kolejowym - dodatek do Konwencji Polsko-Niemieckiej - Genewa, 15.05.1922 r.

Liczba stron oryginału

8

Liczba plików skanów

9

Liczba plików publikacji

9

Sygnatura/numer zespołu

TR 037.026

Data wydania oryginału

1922

Projekt/Sponsor digitalizacji

Dofinansowano ze środków WPR Kultura+

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

NARODOWY
INSTYTUT
AUDIOWIZUALNY

KULTURA+

Digitalizacja

Układ

MIĘDZY POLSKĄ A NIEMCAMI

W PRZEDMIOCIE GRANICZNYCH DWORCÓW PRZEJŚCIOWYCH Z OBUSTRONNĄ
REWIZJĄ CELNĄ I PASZPORTOWĄ ORAZ W PRZEDMIOCIE PRAW I OBOWIĄZKÓW
URZĘDNIKÓW, ZATRUDNIONYCH PRZY UPRZYWILEJOWANYM RUCHU TRAN-
ZYTOWYM I PRZY SĄSIEDZKIM RUCHU KOLEJOWYM.

Polska i Niemcy

Kierowane pragnieniem poczynienia — w związku z Konwencją polsko-niemiecką w sprawie Górnego Śląska z d. 15 maja 1922 r. — najdalej idących ułatwień w dziedzinie ruchu granicznego, postanowiły zawrzeć Układ w przedmiocie granicznych dworców przejściowych z obustronną rewizją celną i paszportową oraz w przedmiocie praw i obowiązków urzędników, zatrudnionych przy uprzywilejowanym ruchu tranzytowym i przy sąsiedzkim ruchu kolejowym, i w tym celu mianowały swymi pełnomocnikami:

Polska — pana Kazimierza Olszowskiego,

Ministra Pełnomocnego,

Niemcy — pana Eugenjusza Schiffera,

b. Ministra Rzeszy.

Pełnomocnicy, po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za sporządzone w dobrej i należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

I. EKSPOZYTURY URZĘDÓW.

ARTYKUŁ 1.

Układające się Strony stanowią, że, z zastrzeżeniem poniższych postanowień, prawa suwerenności nad granicznymi dworcami przejściowymi, na których odbywa się obustronna rewizja celna i paszportowa (graniczne dworce przejściowe) — łącznie z linjami kolejowymi między tymi dworcami a granicą Państwa — przysługują również w obrębie urzędów, które utworzone tam będą przez drugą układającą się Stronę (Ekspozytury urzędów), temu Państwu, na którego obszarze znajdują się wspomniane urzędy. Zgodnie z powyższem, upoważnieni są do interwencji z powodu popełnienia czynów karnych, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień, tylko urzędnicy tego Państwa, na którego obszarze znajduje się ekspozytura, podczas gdy urzędnicy drugiego Państwa uprawnieni są do występowania tylko w tej mierze co osoby prywatne.

ARTYKUŁ 2.

W obrębie pomieszczeń i miejsc, oddanych na obcem terytorjum do wyłącznego użytku władzom jednej ze Stron, jedynie te władze mają prawo utrzymywać porządek i wydalać osoby prywatne, które porządek ten naruszają. W obrębie innych pomieszczeń i miejsc prawo to przysługuje tylko władzom tego Państwa, na którego obszarze znajduje się graniczny dworzec przejściowy.

ARTYKUŁ 3.

Dla wywozu i przywozu przedmiotów oraz dla ruchu osobowego przez graniczny dworzec przejściowy obowiązują — obok przepisów celnych tego Państwa, na którego obszarze położony jest dworzec — również przepisy celne drugiego Państwa, a mianowicie przy wywozie do drugiego Państwa od chwili, w której rozpoczyna się odprawa celna przez urzędników tego Państwa, przy wwozie zaś z drugiego Państwa aż do chwili, w której odprawa celna przez urzędników tegoż Państwa została ukończona; jednakże przepisy celne danego Państwa stosowane będą tylko przez władze celne tego Państwa, które przepisy te wydało. Za równoznaczny z terminem, w którym przy wywozie do drugiego Państwa winna była rozpocząć się, a przy wwozie z drugiego Państwa winna była zakończyć się odprawa celna, uważany będzie termin, w którym uchylenie od poddania się odprawie celnej należy, podług danych okoliczności, uważać za dokonane.

Układająca się Strona, na której obszarze położony jest graniczny dworzec przejściowy, nie może pobierać żadnych opłat wwozowych i wywozowych od przedmiotów, które przewiezione zostały z obszaru drugiej Strony na jej obszar i które zostają z powrotem wywiezione, nie przestając podpadać pod przepisy celne Państwa, z którego nastąpił wywóz.

ARTYKUŁ 4.

Jeżeli w myśl art. 3-go dany przedmiot podpada pod przepisy celne obu układających się Stron i wskutek tego podlega tymczasowemu aresztowi przez władze celne obu Stron, natenczas pierwszeństwo przysługiwać będzie władzy celnej Strony, z której obszaru przedmiot zostaje wywieziony. Władze celne jednego Państwa winny, na żądanie władz drugiego Państwa, zwolnić od zabrania dany przedmiot, o ile znajduje się on jeszcze na obszarze Państwa, któremu przysługuje prawo pierwszeństwa.

Jeżeli władze celne jednej Strony uważają za konieczne poddać oględzinom przedmiot, znajdujący się pod nadzorem celnym drugiej Strony, to przedmiot ten, o ile podlega on jeszcze przepisom celnym Strony pragnącej dokonać oględzin, winien być oddany do dyspozycji tej ostatniej Strony.

ARTYKUŁ 5.

Władzom celnym każdej z układających się Stron przysługuje, w granicach artykułów 3 i 4-go niniejszego Układu, prawo przeprowadzania śledztwa co do wykroczeń przeciwko przepisom celnym danej Strony, wykrytych na obszarze drugiej Strony, prawo sekwestrowania przedmiotów, co do których zaszło wykroczenie, prawo wydawania wyroków stosownie do przepisów karnych danego Państwa, oraz prawo zasekwestrowania lub zaaresztowania przedmiotów, należących do

osób, które dokonały przekroczenia, a to do wysokości kar pieniężnych przewidywanych lub ustalonych, jak również dla pokrycia opłat wszelkiego rodzaju; narzędzia do pracy nie podlegają sekwestrowi ani aresztowi.

Władze celne jednej z układających się Stron mają prawo przewieźć do swego kraju, lub też polecić sprzedać w drodze publicznego przetargu przez uprawnionego do tego urzędnika drugiej Strony przedmioty, które w sposób powyższy zostały przez nie zasekwestrowane lub zaaresztowane na obszarze drugiej Strony.

ARTYKUŁ 6.

Urzednicy celni jednej z układających się Stron, zatrudnieni na obszarze drugiej Strony, mają prawo w celu wykonania uprawnień, udzielonych im w art. 5-ym niniejszego Układu, dokonywać aresztowań osób oraz stosować przymus względem osób, według przepisów swego kraju, tam, gdzie wolno im wypełniać czynności urzędowe. Aresztowanie obywateli drugiej układającej się Strony jest jednakże niedozwolone. Obywatel taki, który dokonał wykroczenia, może być natomiast zniewolony do stawienia się w celu spisania protokołu o zaszłym fakcie. Urzędnik drugiej Strony winien być przy tem obecny. Użycie siły wobec obywatela drugiej układającej się Strony w celu dokonania rewizji dozwolone jest również tylko w obecności urzędnika tejże Strony.

Zastrzeżone w ust. 1-ym art. 4-go niniejszego Układu prawo pierwszeństwa co do tymczasowego aresztu przedmiotów stosuje się odpowiednio również do aresztowania osób.

Osoby, zaaresztowane na zasadzie przepisów powyższych przez urzędnika jednej z układających się Stron na obszarze Strony drugiej, mogą być przeprowadzone przez rzeczonoego urzędnika na obszar jego Państwa, w razie potrzeby w asystencji urzędników drugiej Strony.

ARTYKUŁ 7.

Jeżeli władze celne obu Stron wykonywują wspólnie nadzór nad przedmiotami, podpadającymi pod przepisy celne obu Stron, natenczas odpowiedzialną za całość przedmiotu w zachodzącym wypadku będzie wyłącznie władza celna Strony, której przysługuje pierwszeństwo tymczasowego aresztu, zastrzeżone w ust. 1-ym art. 4-go niniejszego Układu.

ARTYKUŁ 8.

Do przepisów celnych w pojęciu niniejszego Układu zalicza się również zakazy i ograniczenia wwozu, wywozu i przewozu, przepisy dotyczące podatków pośrednich i temu podobnych opłat, przepisy co do statystyki ruchu towarowego oraz wszystkie postanowienia, wydane w celu wykonania powyższych przepisów.

Władze, urzednicy oraz pracownicy, którym powierzono wykonywanie wyżej wymienionych postanowień, korzystają z tych samych atrybucji służbowych, co władze i urzednicy celni.

ARTYKUŁ 9.

Podróżni, zamierzający wyjechać z obszaru jednej z układających się Stron przez graniczny dworzec przejściowy, położony na obszarze drugiej Strony, mogą być zatrzymani przez urzędników i pracowników pierwszej z wymienionych Stron, powołanych do dokonywania rewizji paszportów, o ile podróżni ci nie posiadają wymaganej do wyjazdu legitymacji. Podróżni ci otrzymają polecenie powrotu do kraju, z którego wyjechali. W razie oporu, mogą być przymusowo odesłani z powrotem.

Stosowanie przymusu w celu odesłania z powrotem obywateli Strony, na której obszarze położony jest graniczny dworzec przejściowy, jest jednakże niedozwolone. Podróżny ten może być natomiast zniewolony do stawienia się w celu spisania protokołu o zaszłym fakcie. Urzędnik drugiej Strony winien być przy tem obecny. Po spisaniu protokołu podróżnemu będzie dozwolona dalsza podróż.

ARTYKUŁ 10.

Jeżeli jedna z układających się Stron zarządzi na granicznym dworcu przejściowym, położonym na obszarze drugiej Strony, kontrolę biletów kolejowych, to urzednicy i pracownicy, którym kontrola ta została powierzona, będą mieli prawo zniewolić osoby, które nie uiściły opłaty za przejazd, do stawienia się w celu spisania protokołu o zaszłym fakcie. O ile sprawa dotyczy obywatela drugiej Strony, urzędnik tej Strony winien być obecny.

ARTYKUŁ 11.

Ekspozytury urzędów obu Stron uprawnione są do zaopatrzenia swych pomieszczeń urzędowych w tablice urzędowe z godłami swego Państwa.

ARTYKUŁ 12.

Władze kierownicze obu Państw podadzą sobie nawzajem do wiadomości nazwiska oraz stanowiska służbowe urzędników i pracowników, przydzielonych do ich ekspozytur urzędów oraz wskażą odpowiedzialnych kierowników tych ekspozytur.

ARTYKUŁ 13.

Urzednicy układającej się Strony, na której obszarze leży graniczny dworzec przejściowy, mają przy wykonywaniu obowiązków służbowych stały dostęp do miejsc, przydzielonych władzom drugiej Strony, lub odgraniczonych dla celów służbowych tych władz, o ile urzednicy ci noszą zewnętrzne oznaki urzędowe lub o ile wykażą służbowy cel swej obecności. Urzednikom tym niewolno zabierać z sobą przedmiotów, które według przepisów drugiej Strony podlegają oczeniu.

ARTYKUŁ 14.

Przedmioty, przesyłane dla znajdujących się zagranicą ekspozytur do ich użytku służbowego z Państwa, któremu ekspozytury te podlegają, wolne są od cel i innych opłat w Państwie, do którego są przesyłane; przepis ten stosuje się do wymienionych przedmiotów również przy ich ewentualnym powrotnym wywozie.

ARTYKUŁ 15.

Układające się Strony uprawnione są do przysyłania do swych ekspozytur urzędów oraz z tych ekspozytur listów i paczek służbowych, jak również służbowych przesyłek pieniężnych i wartościowych, przy pomocy własnego personelu pocztowego lub za pośrednictwem innych osób, bez udziału poczty drugiej Strony oraz bez uiszczania na jej rzecz opłat pocztowych.

Przesyłki te winny być zaopatrzone w pieczęć służbową władzy wysyłającej i nie podlegają jakiegokolwiek cenzurze.

ARTYKUŁ 16.

Urzednicy obu układających się Stron, zatrudnieni na granicznych dworcach przejściowych, będą udzielać sobie wzajemnie pomocy przy wykonywaniu swych czynności służbowych, zwłaszcza w celu zapobiegania wykroczeniom oraz ich wykrywania.

ARTYKUŁ 17.

Władze jednej z układających się Stron zapewnią niezbędną ochronę władzom i urzednikom drugiej Strony, czynnym służbowo na ich obszarze, czyniąc zadość ich wezwaniom w równej mierze, jak podobnym wezwaniom własnych władz i urzedników.

ARTYKUŁ 18.

Władze kompetentne jednej z układających się Stron będą na bezpośrednie wezwanie władz kompetentnych drugiej Strony, w wypadkach wykroczeń przeciwko przepisom celnym, paszportowym i kolejowym tego ostatniego Państwa, popełnionych na obszarze, wymienionym w art. 1-ym niniejszego Układu:

- a) przesłuchiwać świadków i rzeczoznawców,
- b) przedsiębrać urzędowe oględziny i stwierdzać stan rzeczy,
- c) doręczać wezwania i decyzje.

Wydatki, spowodowane powyższymi czynnościami winny być zwrócone bezpośrednio przez władzę wzywającą władzy, do której wezwanie zostało wystosowane.

ARTYKUŁ 19.

Każda z układających się Stron uprawniona jest do wysyłania swych urzedników w pociągach, przejeżdżających przez granicę, aż do pierwszej stacji na obszarze drugiej Strony, na której pociąg zatrzymuje się i z powrotem, a to w celu wykonywania nadzoru celnego i dokonywania czynności policji kolejowej na swym obszarze do granicy.

ARTYKUŁ 20.

Każda z układających się Stron udzieli urzędom celnym drugiej Strony na granicznych dworcach przejściowych wszelkich upoważnień do wykonywania czynności celnych przy wjeździe i wyjeździe, wynikających z potrzeb ruchu, dążąc przedewszystkiem do tego, aby upoważnienia do dokonywania odprawy, wydane urzędom celnym obu Stron, były zawsze, o ile to możliwe, z sobą zgodne. Odprawa celna towarów przez Urząd celny jednej Strony winna być dokonywana

możliwie bezpośrednio po odprawie w urzędzie celnym drugiej Strony, możliwie z największym pośpiechem. Podróżni oraz ich bagaż poddani będą odprawie niezwłocznie przy odjeździe i po nadejściu pociągu.

ARTYKUŁ 21.

Pomoc urzędowa, wymieniona w ust. 2-im art. 5-go i w artykułach 6, 9 i 10-y niniejszego Układu, winna być udzielona na wezwanie.

ARTYKUŁ 22.

Urzednicy i pracownicy każdej z układających się Stron, zatrudnieni w jednej z ekspozytur urzędów, a posiadający obywatelstwo Państwa, które ich zamianowało, zachowują swą przynależność państwową. To samo dotyczy członków rodziny i służby domowej danego urzędnika lub pracownika, zamieszkałych z nim na terytorjum Państwa, na którym znajduje się ekspozytura. Obywatelstwo Państwa, na obszarze którego znajduje się ekspozytura, nie może być nabyte na podstawie zamieszkania, pobytu lub urodzenia.

ARTYKUŁ 23.

Urzednicy i pracownicy o przynależności państwowej niemieckiej, którzy wraz ze zmianą suwerenności z powodu zamieszkania na obszarze Górnego Śląska polskiego, w myśl Części II-ej Konwencji polsko-niemieckiej w sprawie Górnego Śląska z d. 15 maja 1922 r., uzyskaliby siłą rzeczy obywatelstwo polskie, zachowują swą przynależność państwową, o ile zgodzili się pozostać w służbie Rzeszy Niemieckiej lub jednego z państw niemieckich, i o ile w chwili zmiany suwerenności przydzieleni zostaną do niemieckiej ekspozytury. Pozatem należy ich uważać jako osoby, które optowały na rzecz Niemiec.

Terminy, ustalone dla optantów, liczą się w stosunku do wyżej wzmiankowanych urzędników i pracowników dopiero od chwili opuszczenia służby w ekspozyturze urzędu, a upływają najpóźniej z końcem piętnastego roku po zmianie suwerenności. To samo dotyczy żon i małoletnich dzieci wymienionych urzędników i pracowników.

ARTYKUŁ 24.

Polacy o przynależności państwowej niemieckiej, którym, z powodu zamieszkania w niemieckiej części obszaru plebiscytowego, przysługuje w myśl Części II-ej Konwencji polsko-niemieckiej w sprawie Górnego Śląska z d. 15 maja 1922 r. prawo opcji na rzecz Polski, nabędą przynależność państwową polską, tracąc przynależność państwową niemiecką, gdy wstąpią w charakterze urzędników lub pracowników do polskiej służby państwowej i w chwili zmiany suwerenności przydzieleni zostaną do polskiej ekspozytury. Pozatem należy ich uważać jako osoby, które optowały na rzecz Polski.

Ustęp 2-gi art. 23-go niniejszego Układu znajduje odpowiednie zastosowanie.

ARTYKUŁ 25.

Urzednicy i pracownicy ekspozytur urzędów podlegają podczas swego pobytu na obszarze obcego Państwa sądownictwu i władzy policyjnej tego Państwa. Co się tyczy jednak ich czynności urzędowych, to podlegają oni wyłącznie ustawom i władzom Państwa, przez które zostali zamianowani; w razie popełnienia czynów karygodnych podczas wykonywania czynności służbowych, urzednicy i pracownicy ci winni być na żądanie wydani Państwu, przez które zamianowani zostali.

ARTYKUŁ 26.

Urzednicy i pracownicy, zatrudnieni na granicznych dworcach przejściowych na obszarze obcego Państwa, winni w czasie wykonywania czynności służbowych nosić mundur lub widoczną oznakę służbową. Poza czynnościami służbowymi korzystają oni z prawa noszenia munduru jedynie w miejscu siedziby swego urzędu lub w obwodzie, ustalonym przez władze kierownicze obu Państw, jak również na drodze pomiędzy siedzibą urzędu lub powyższym obwodem, a obszarem Państwa, które dany urzędnik lub pracownik mianowało.

Noszenie broni dozwolone jest jedynie w czasie wykonywania czynności służbowych; noszenie broni palnej dozwolone jest jedynie przy nocnym dozorowaniu towarów i kas.

Naczelnicy ekspozytur mają prawo noszenia munduru i broni w czasie urzędowej bytności w ekspozyturach.

Użycie broni dozwolone jest jedynie w razie koniecznej obrony.

ARTYKUŁ 27.

O ile w razie obrazy czci lub uszkodzeń cielesnych dopuszczone jest, oprócz wniosku poszkodowanego, również oskarżenie przez prokuratora, w wypadku tym każda z układających się Stron stosować będzie prawa na korzyść urzędników drugiej Strony, zatrudnionych na jej obszarze, w tych samych granicach, co w obronie swych własnych urzędników.

ARTYKUŁ 28.

Osoby, wymienione w art. 22-im niniejszego Układu, korzystają narówni z obywatelami danego Państwa z urzędów publicznych Państwa, na obszarze którego znajduje się ekspozytura, a przeznaczonych dla miejsc ich zamieszkania, mianowicie z ochrony prawnej, instytucji kościelnych i szkolnych oraz opieki w dziedzinie uregulowania spraw mieszkaniowych i aprowizacyjnych.

ARTYKUŁ 29.

Obie układające się Strony zobowiązują się udzielać pomocy urzędnikom i pracownikom, zatrudnionym w ekspozyturach urzędów przy uzyskaniu odpowiednich mieszkań oraz zobowiązują się — o ile urzędnicy i pracownicy posiadają już mieszkanie w Państwie, w którym znajduje się ekspozytura — pozwolić im na korzystanie z tego mieszkania, w każdym razie aż do czasu wyszukania nowego odpowiedniego mieszkania.

ARTYKUŁ 30.

Osoby, wymienione w art. 22-im niniejszego Układu, korzystają w czasie swego pobytu na obszarze Państwa, na którym znajduje się ekspozytura:

1. ze zwolnienia od wszelkiego rodzaju świadczeń publiczno-prawnych, osobistych i rzeczowych,

2. ze zwolnienia od wszelkich publicznych poborów na rzecz Państwa, w którym znajduje się ekspozytura, w tym samym zakresie, jaki przysługiwałby im, gdyby nie posiadały w Państwie, w którym znajduje się ekspozytura, ani miejsca zamieszkania, ani miejsca pobytu,

3. z prawa wolnej jazdy kolejowej najkrótszą drogą między miejscem służbowego zamieszkania, a granicą Państwa, które je zamianowało, na zasadzie bliższego porozumienia,

4. z wolności od cła wwozowego od wszystkich przedmiotów, przeznaczonych dla ich osobistego lub służbowego użytku lub zużycia, a sprowadzanych z Państwa, które osoby te mianowało, jak również z wolności od cła wywozowego od wymienionych wyżej przedmiotów, które po dokonaniu użytku odesłane zostaną z powrotem do Państwa wysyłającego. W zakresie powyższym do przedmiotów wyżej wymienionych nie będą stosowane zakazy wwozu i wywozu, wydane przez układające się Strony. Odprawa celna przedmiotów, w stosunku do których ulgi te będą wymagane, odbywa się w urzędzie celnym, znajdującym się w miejscu pobytu służbowego urzędnika lub pracownika, występującego z wnioskiem, dotyczącym jego i jego domowników, na zasadzie poświadczenia jego bezpośredniej władzy zwierzchniej. Obie układające się Strony zastrzegają sobie zarządzenie dalszych środków nadzorczych, w razie potrzeby na podstawie wzajemnego porozumienia.

ARTYKUŁ 31.

Urzędnicy i pracownicy, zatrudnieni w ekspozyturach urzędów, otrzymują od władzy przełożonej legitymacje podług specjalnie ustalonego wzoru, które uprawniają ich do swobodnego komunikowania się z Państwem, które ich mianowało.

Powyższe prawo przysługuje również osobom, które spełniają nadzór służbowy.

ARTYKUŁ 32.

Członkowie rodziny i służba domowa osób, wymienionych w ust. 1-ym art. 22-go niniejszego Układu, zamieszkali z nimi pod jednym dachem, otrzymają, w razie potrzeby, na mocy art. 270-go Konwencji polsko-niemieckiej w sprawie Górnego Śląska z d. 15 maja 1922 r., kartę cyrkulacyjną, której ważność może być ograniczona do obwodu, wymienionego w ust. 1-ym art. 26-go niniejszego Układu, oraz do przejść ustalonych dla bezpośredniej komunikacji z własnym Państwem. Kartę cyrkulacyjną wystawia władza właściwa własnego Państwa w tej miejscowości, w której znajduje się władza wizująca drugiej Strony. Władza wizująca nie może odmówić udzielenia wizy.

II. UPRZYWILEJOWANY RUCH TRANZYTOWY.

ARTYKUŁ 33.

Wykonanie zarządzeń, niezbędnych do utrzymania spokoju i porządku w pociągach, służących do uprzywilejowanego ruchu tranzytowego, należy do urzędników i pracowników Państwa uprawnionego do tranzytu, konwojujących pociągi, co nie uwłącza przepisom ust. 1-go art. 470-go i art. 480-go Konwencji polsko-niemieckiej w sprawie Górnego Śląska z d. 15 maja 1922 r.

ARTYKUŁ 34.

Urzednicy Państwa uprawnionego do tranzytu, konwojujący pociągi, mają prawo przytrzymać na obszarze Państwa, przez które odbywa się tranzyt, osoby, które przyaresztowali na obszarze Państwa uprawnionego do tranzytu w pociągu pomiędzy ostatnią stacją przedgraniczną, a samą granicą, i mają prawo przewieźć osoby te przez Państwo tranzytowe do Państwa, uprawnionego do tranzytu.

ARTYKUŁ 35.

Urzednicy i pracownicy, zatrudnieni służbowo w ruchu tranzytowym, otrzymują legitymacje, podług specjalnie ustalonego wzoru, które zastępują podczas służby paszporty, karty cyrkulacyjne i inne przewidziane dowody osobiste.

ARTYKUŁ 36.

Artykuły 16, 17, 25, 26 i 27-y niniejszego Układu stosują się odpowiednio do urzędników i pracowników, zatrudnionych przy uprzywilejowanym ruchu tranzytowym; noszenie broni palnej jest jednakże niedozwolone (ust. 2-i art. 26-go niniejszego Układu).

III. SĄSIEDZKI RUCH KOLEJOWY.

ARTYKUŁ 37.

Urzednicy kolejowi jednej z układających się Stron, przeprowadzający pociągi w ruchu sąsiedzkim na obszar drugiej Strony, korzystają z uprawnień, wymienionych w art. 33-im niniejszego Układu.

ARTYKUŁ 38.

Postanowienia artykułów 16, 17, 19, 25, 26, 27 i 35-go niniejszego Układu będą odpowiednio stosowane do urzędników i pracowników, zatrudnionych w sąsiedzkim ruchu kolejowym; noszenie broni palnej jest jednakże niedozwolone (ust. 2-i art. 26-go niniejszego Układu).

IV. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

ARTYKUŁ 39.

Wszystkie postanowienia niniejszego Układu dodatkowego dotyczą jedynie ruchu pomiędzy obiema częściami górnośląskiego obszaru plebiscytowego.

ARTYKUŁ 40.

Układ niniejszy będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione równocześnie z dokumentami ratyfikacyjnymi, dotyczącymi Konwencji polsko-niemieckiej w sprawie Górnego Śląska z d. 15 maja 1922 r. Układ niniejszy staje się prawomocny równocześnie ze wspomnianą Konwencją.

W dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejszy Układ i opatrzyli go swemi pieczęciami.

Sporządzono w dwu oryginałach w Genewie, dnia piętnastego maja tysiąc dziewięćset dwudziestego drugiego roku.

L. S. (—) Kazimierz OLSZOWSKI.

L. S. (—) Eugen SCHIFFER.